

Theodor Trulssen

overrakt Kongens gull for lang arbeidsdag i misjonens tjeneste.

En skulle tro at det var storhelg på Bjorelvnes tirsdag den 26. — Biler stod parkert i rad og rekke og inne på losjelokalet var det trangt om plass. — En av Lenviks mest kjente menn, Theod. Trulsen skulle overrekkes H.M. Kongens fortjenestemedalje for lang tjeneste som fiskerhjembestyrer og predikant i Den Indre Sjømannsmisjon. Høitideligheten var henlagt til Bjorelvnes for at så mange av Trulssens venner og missjonsinteresserte skulle få høve å delta i denne høitidelighet. — Misjonsforeningene på stedet hadde sørget for fri bevertning for alle tilstedeværende. Det var dekket flere bord med blomster og lys. Oppe ved talerstolen var reservert et bord for ordføreren i Lenvik, kontorsjefen, viseordføreren, soknepresten. En videre var formannen i Troms krets av Den Indre Sjømannsmisjon, lærer Kvalheim, kretssekretær Dahle og emissær Volstad møtte fram.

Etter et velkomsord av Volstad leste sekretær Dahle ord fra Bibelen og tale over det. Deretter ledet kretsformann Kvalheim og gav ordet til ordfører E. Nilssen.

Med velvalgte ord om Trulssens sosiale, humanitære og kristelige arbeid festet ordføreren medaljen på brystet hans. Sermonien var stemningsfull og vakker. — Der stod denne gamle gråhårede mann — noe lutt. Gjennom et langt liv har han reist vårt land på kryss og tvers for å bringe folket det budskap som brant i hans egen barm. - På Fiskerhjemmene i Lofoten og Finmark har han nedlagt det meste av sine krefter. Det er vel få forkyndere, om det overhode finnes noen, som har hatt så sterk kontakt med våre fiskere som Trulssen. — Og til tross for sine snart 80 år er Trulssen i virksomhet. Siste høst var han nede i Trøndelag, og mens dette skrives deltar han i arbeidermøte for arbeiderne i Den Indre Sjømannsmisjon i Svolvær. Hans vitalitet er enestående.

Trulssen er en mann som ikke så lett lar sine følelser komme for dagen, men da han stod der ved siden av ordførerne og fikk denne utmerkelse kunne en forstå at det var en av hans aller største stunder, i hans lange liv. — Så var det tale av prost Lyshoel. Han framholdt at det ikke bare var Trulssen som hadde grunn til å være glad, men også han kjente seg glad over å være lenvikværing og dele gleden med Trulssen. Og så nevnte han ordspråket «Når det regner på presten — drypper det på klokkeren». — Men sa Lyshoel i dette tilfelle må man si: «Når det regner på predikanten drypper det på klokkeren». — Han anslo også en mer alvorlig tone og viste som Trulssen dype og alvorlige bønneliv. Ikke bare oss predikant, men like meget som arbeidsmann hjemme på gården, da han drev den. Han hadde lært å be og arbeide. Så talte lærer Skoglund (Trulssen pleiesønn) om alt det gode han har mottatt i heimen oppe på «Solgrye». Han talte varmt for fru Trulssen som på grunn av sykdom ikke hadde anledning å være til stede. Hun hadde vært tro i heimen og stått ved sin manns side.

— Vakre og gripende ord frambar Skoglund. — Deretter talte Didrik T. Solli og fortalte hvorledes Trulssen tok det da han tidlig i høst fikk se av avisene at han var tildelt denne utmerkelse. — Og videre hva han hadde sagt da han gjorde seg istand for å reise ned til Bjorelvnes for å være med på denne festlighet. Han var blitt spurt om dette ikke var den største dag i hans liv. Da ble Trulssen alvorlig, med tårene i øynene hadde han sagt: «Nei dette er ikke den største dagen i mitt liv.» — Taleren visste hva Trulsen mente. — Så talte viseordfører Daniel Marthinsen. — Han tegnet et vakkert bilde av

Trulssen som god nabo og trofast venn. Det var så godt å tale med Trulssen om de mange ting, sa Marthinsen — Han mintes de mange hyggelige timer de hadde gått i følge fra Bjorelvnes og opp til Solli-bygda den tid da de begge bodde der oppe. — Han ønsket Trulssen ennå mange gode arbeidsdager i misjonens tjeneste.

Einar Kille frambar gode ønsker om fortsatt velsignelse i gjerningen og takket Trulssen for dage som var gått.

Etter at Kvalheim og Dahle hadde talt, fikk jubilanten ordet. Inspirerende frambar han ordet fra Gud som var det viktigste for han. Han takket, beveget og visste at alle mente det så vel, men han var klar over at i slike øieblikk ble det sagt meget overdrevet. Han hadde bare gjort det han pliktet å gjøre som en ringe Herrens tjener. Han takket ordføreren og bad denne overbringe hans takk videre til høiere myndigheter. Da alle som ønsket å si noe hadde fått ordet, ble kaffen servert.

Det hele fortonte seg som en stor familiefest, hvor bygdefolket sammen med formanskapet og misjonsfolket hadde satt stevnemøte for å hilse på hverandre og hygge seg sammen. Men denne gang var det Theod. Trulssen som hadde samlet de over 100 personer som ville være tilstede for å vise denne kristen høvding og velgjører sin store oppmerksomhet.

Didrik T. Solli.